

ZAKOŘENĚNÍ VE VYKOUPENÍ

MARTIN K.

(Tursko, duben 2021)

Pane, vzývám Tě a vítám mezi námi. Děkuji Ti za to, že jsi přítomný. Sešli jsme se kvůli Tobě, na základě toho, co jsi udělal. Bez toho bychom tady nebyli. A tak Tě prosím, abychom dokázali soustředit svou mysl, abychom se naučili opustit všechny ostatní myšlenky, které by běžaly naší myslí, i všechny rušivé elementy okolo nás. Abychom se zasoustředili, protože Ty jsi nám dal schopnost vnímat a přemýšlet. Ty jsi nám dal schopnost slyšet slovo a slyšet ho tak, že to slovo něco učiní v našem nitru. My nechceme a nepotřebujeme slyšet slovo, které nás nezmění. My potřebujeme, Pane, to slovo, které učiní změnu v našem životě. A tak Tě prosím o pomazání, aby přišlo, aby tady plynulo. Prosím Tě, abychom si prožili Tvé vykoupění, abychom si prožili to, co jsi udělal pro každého z nás jednotlivě i pro nás jako shromáždění společně. Amen.

Mám na srdci něco, co jsem v různých obměnách už kázal, a proto bych se nejdřív na pár věcí zeptal. Pak se na to podíváme do Písma.

Když se podíváme na patky ve stánku – jak byste řekli, že je taková patka vysoká? Nebo mi někdo ukažte její velikost a kolik odhadem váží.

„Na šířku jeden a půl loktu.“

Na šířku jeden a půl loktu? A proč jeden a půl loktu na šířku?

„Protože drží desku, která má jeden a půl loktu.“

A kolik je patek na desku? Jsou dvě, že? Takže tři čtvrtě loktu?

„Ano.“

A loket je kolik? Loket je přibližně lidský loket, takže tři čtvrtě mého loktu na patku. Dobře. Kolik byste řekli, že ta patka odhadem váží?

„Patnáct, dvacet kilogramů?“

Asi padesát. Ale to není biblické číslo, to je trošku výpočet, tím vás nechci trápit, to je jenom pro zajímavost. Takže takový velký pytel cementu. Dá se to unést, ale trošku se nadřete. Dobře.

K čemu ta patka slouží?

„Aby deska byla stabilní.“

Aby deska byla stabilní, to znamená, aby se neviklala ze strany na stranu. Jak si představujete, že je ta deska velká?

„Jeden a půl krát šest loktů.“

Takže jeden a půl loktu, to znamená 75 cm je šířka, ale ta výška mi ještě nesedí. To bylo, myslím, víc. Tady někdo šeptá a myslím, že šeptá dobře.

„Deset.“

Ano, deset. Výška byla deset loktů, takže to znamená, že je 5 metrů vysoká. Její šířka byla půl loktu, to znamená 25 cm. Takže si představte desku velikosti 25 cm x 75 cm x 5 m. Kluci, zkusíme někdy na brigádě takovou desku unést?

„To by museli zvedat tak čtyři chlapi, pak to plus mínus udrží. Ale tahle deska by musela mít přes 200 kg.“

Ano, je to poměrně velká deska a ještě to zkomplikuji, je potažená zlatem. Zlato je obrovsky těžké. Kdysi jsem to počítal, teď to z hlavy nevím, ale stejně se bavíme o desítkách a stovkách kilogramů.

„Jak to asi všechno po té poušti tahali a stavěli...?“

Táhli, stavěli, balili... Bylo dvanáct kmenů Izraele a kmen Lévi neměl dědictví v zemi. Jejich dědictvím byl Hospodin. Všechno to byla jejich práce. Měli mezi sebou lidi, kteří uměli tyhle věci vyrábět, uměli je skládat. Byla to jejich primární práce.

Začal jsem něčím fyzickým, abyste si to představili, protože to všechno něco reprezentuje. Bohu jde o to, aby nám něco sdělil, ne o nějaké desky nebo domy atd. Ale ta deska mluví o člověku. Deska je ze dřeva. Je to tak? Jestli si myslíme, že se tady ve shromáždění učíme o deskách a o stříbře, tak je to k ničemu, to radši pojďme do kina. Ale my se nebavíme o deskách. To jsou jenom obrazy, které nám mají něco napovědět. Chci vám říct, že jste taková deska. Vy jste taková deska, a když zafouká nějaký větříček, tak jste velmi nebezpeční, velmi nestabilní. Víte to? Když se tady na vás kouknu – kdo je tady vysoký? Třeba Roman? Někoho si představte, akorát by musel mít 5 metrů a nějakých 200 kilo. Jinými slovy, člověk sám o sobě je hodně nestabilní. Bůh to nevymyslel tak, abychom byli ležící, ale abychom stáli. Když se podívám na naše životy, vidím, že jsme velmi nestabilní. Prožíváte to někdo z vás? Prožíváte, že když se do nás opře nějaký vítr, tak máme různé tendence? Kdybych tady vzal Bibli, vidíte, že má významně menší

rozměry, a chápu, že spodek není úplně dokonalý, ale když ji postavím a dotknu se vršku, tak má obrovskou tendenci být nestabilní a padat. Když se tady na vás na všechny dívám, a teď si nemyslete, že se dotýkám života někoho konkrétního z vás, ale kdybych si promítnul životy vás, vašeho okolí, vašich blízkých, tak si myslím, že člověk sám o sobě je velmi nestabilní. Toto je velmi důležité: Člověk sám o sobě je velmi nestabilní. Amen? Můžete si myslet, jak stojíte, jak jste pevní, jak to máte srovnané v hlavě, jak jste silná osobnost atd., ale ta zpráva a Boží pohled na člověka je nestabilita. A tak Bůh dal několik zabezpečení, abychom byli stabilní. Chci se jednou věcí zabývat víc než ostatními a ty ostatní za chvíli zmíním.

Jedno zabezpečení je, že máte bratra vedle sebe. Jeden a půl loktu a jeden a půl loktu, to je zásadní věc. To znamená, že chcete-li být stabilní v tomto jednom směru, pak máte prostě bratra vlevo, bratra vpravo. Pokud nemáte bratra vlevo, bratra vpravo, tak to velmi významně zvyšuje vaši nestabilitu. Mohou být různé důvody, proč nemáte bratra vlevo a bratra vpravo, ale ve většině případů je to vaše volba. Může to být nějaký individualistický přístup. Není to jenom o tom, jestli fyzicky patříte do nějakého shromáždění nebo s někým bydlíte, ale spíše o tom, jestli se lidmi obklopite. Je to mentální nastavení. To obklopení je nastavení v hlavě víc než fyzické, jestli mi rozumíte. Je to vaše volba. Stojím si sám nebo mám někoho vlevo, někoho vpravo, kdo mi pomáhá, abych byl stabilnější.

Druhá věc, která mi významně pomáhá, je, že mám služebnosti. To znamená, že mnou jako deskou prochází tyče neboli služebnosti, a ty mě drží v druhém směru. To znamená, mám nějaké učení, a jak my říkáme i v byznysu, každý „leader“ musí být i „follower“. Každý, kdo vede, musí i někoho následovat. My pochopitelně následujeme primárně Krista, ale taky následujeme, tak jak je to biblické, i ty, kteří šli před námi. Třeba apoštola Pavla nebo kázání Jana Ámose Komenského, Jana Husa a můžeme zmiňovat i někoho časově blíže. Takže jednak máme bratra vlevo, vpravo, a pak máme služebnosti, o které se opíráme. Amen? O ty významně, a pokud je máme, tak je to naše volba. Proč je to naše volba? Protože ty služebnosti nejsou přibité nějakým hřebíkem, ale drží je vztah, ten prstýnek, do kterého jsou navléknuty. To znamená, že to je i vaše volba, jestli tu služebnost máte, nebo ji nemáte. Je to dobrovolná věc.

Chtěl bych mluvit ještě o jedné věci, a to jsou patky. To je základ. Všechno už to znáte, je to vlastně opakování. Ten základ, ve kterém stojíte, jsou stříbrné patky. Zvyšují vaši stabilitu, aby vás jen tak něco neporazilo. Ty stříbrné patky spolu se vším ostatním, co vás drží

v určitém směru, by měly pracovat proti vaší nestabilitě. Nemyslete si, že si něco vymyslím, to není můj nápad: tři věci pro stabilitu. To vychází z Božího slova, vychází to ze stánku. To, v čem máte být zakořenění, jsou právě stříbrné patky, které mluví o čem? Mluví o vykoupení.

Pojďme se spolu podívat do 30. kapitoly Exodu, do 11. verše. Když čtete Boží slovo, tak v něm vlastně hledáme Boží přemýšlení, jak Bůh přemýšlí. Nechceme mít své vlastní. Chceme prostě říct: „Bože, jak

Jednak máme
bratra vlevo,
vpravo, a pak
máme
služebnosti,
o které se
opíráme.

přemýšlíš, jak uvažuješ? Chceme Ti rozumět.“ A tady se píše: „*Mluvil pak Hospodin k Mojžíšovi řka: Když vyzdvihneš hlavní summu synů Izraelských...*“ Pojďme to říct nekralicky. „Když sečteš Izrael.“ Takže když budeš sčítat lid „...*náležejších ku počtu, dá jeden každý výplatu duše své Hospodinu, když je počítati budeš, aby nebyla na nich rána, když sečtení budou.*“ Takže moment. Tady se píše, že když budeš sčítat izraelský lid, musí každý přinést výplatu své duše, aby na nich nebyla rána. Jak tomu rozumíte? Zeptám se jinak: Jak v tom rozumíte Bohu? O co Bohu jde? Pokud to nemá být jen nějaký náboženský zákon, co tím Bůh sleduje, o co mu jde? Nějaká rána. Proč by měl trestat? Jinými slovy,

kdybychom teď byli Izrael a měli sčítání lidu, tak dost pravděpodobně přijde velká rána. Sčítá se lid, ale nedošlo k výplatě každé jedné duše. Co to znamená? Základní věcí je, že Bůh říká: Když budete počítat lid, který je můj, tak musíte počítat jenom vykoupený lid. Pokud někdo nepřinesl vykoupení a vy ho počítáte za součást Božího lidu, tak z Božího pohledu je to velikánské přestoupení. Proč bychom někoho mohli počítat, že je Izrael, když není vykoupený? Protože je v křesťanském národě? Lidé při sčítání lidu zaškrtávají, že jsou křesťané. Z Božího pohledu je to ohavnost. Nejsou, protože nejsou vykoupeni, nepřijali vykoupení Krista, nejsou obrázení. Jinými slovy, ten národ není křesťanský. Za druhé, jsou to lidé, kteří chodí do shromáždění. Ale nejsou vykoupeni. Proč? Protože jsou v tom shromáždění z nějakého jiného důvodu nebo omylem. Možná chodí do církve, protože jim tam je dobře. Možná tam chodí na mši. Teď jsou Velikonoce. Spousta Čechů si dělá legraci, protože se udělila výjimka, že na Velikonoce mohou být bohoslužby, tak všichni v poznámkách vtipkují: „To bude najednou Česká republika křesťanský národ. Všichni budou křesťani. Ha ha ha.“ Aspoň na Velikonoce. Na Vánoce lidi chodí do kostela na půlnoční mše. A to je katolické prostředí, ale nejenom katolické. Je spousta lidí, kteří někam chodí, k čemu se

hlásí, chodí někam do shromáždění a mají pocit, že se můžou počítat mezi věřící lid. A nedej Bože, aby to byli nějakí vedoucí církví, kteří počítají lidi, aby z toho něco měli, třeba finance nebo něco dalšího.

Další, kteří chodí do církve, jsou naše děti, naši příbuzní. Oni tam chodí, protože tam chodí rodiče. Ale i zde říká Bůh stejnou zprávu: „Já vás nepočítám proto, že vaši rodiče jsou Izraelci. Vy nejste automaticky Izraelci.

Otázka: „Můžu do Božího lidu počítat malého Timiho, když vlastně ještě neměl možnost se rozhodnout? Toho můžu, že?“

Jedná se o dospělé muže od dvaceti let výše.

Víte, v dnešní době je nám předkládaná určitá představa o feminismu a nefeminismu. Je to tak absurdní věc, jako kdyby šli chlapi stávkovat, že nemůžou rodit nebo kojit nebo něco takového. Prosím vás, Bůh to nějak v přírodě zařídil. V přírodě je spousta věcí, ať už u rostlin, nebo u zvířat, kdy něco umí tahle část kytky, tohle umí samička, tohle umí sameček atd. Bůh nemá potřebu vykazovat nějaké rovnosti, nerovnosti, protože celá ta myšlenka je absurdní. Je to absurdní. Kdo měl za úkol udělat sukno na stánku? Ženské tkaly. Chlapi s tím neměli nic společného. A teď bychom my chlapi říkali: „To není fér, jak to, že chlapi nemohli tkát sukno?“ Když Bůh mluví o reprezentantovi člověka, tak prostě zmiňuje z nějakého důvodu muže. Pak mluví o jiných obrazech a zmiňuje ženy. Takže jenom aby nedošlo k nějaké mýlce ohledně otázky Jindry, Bůh počítá každého, kdo se může vědomě rozhodnout. Stříbro, které měli donést na vykoupení duše, se týkalo mužů od dvaceti let výše. Jako kdyby říkal: „Do těch dvaceti let se ještě rozhoduj, jestli jsi Izraelita.“ Jinými slovy, o vás zatím nejde. Nepochopíte to zle, ale bavíme se o člověku, který dospěl do věku, kdy je schopen se rozhodnout. A každá žena je v Kristu muž, pokud se budeme bavit například o synovství. Každý muž je v Kristu žena, když se budeme bavit o nevěstě Kristově.

Když se podíváme do dalších veršů, tak se tady píše: „*Toto pak dají: Každý z těch, kteří jdou v počet, půl lotu dá, podlé lotu svatyně.*“ To znamená, že každý dá půl lotu neboli deset peněz. Píše se tam deset peněz. Desítka je tady vždycky u té desky. Desítka je tu stále znova. Co tím chceme říct? Lidi přišli sečíst lid. To bylo nařízeno Mojžíšovi. Měli ho sečíst tak, že každý za sebe zaplatí půl lotu stříbra. A z tohoto konkrétního stříbra, kterým se sčítal vykoupený lid, se odlily patky na stánek. Takto se to stříbro získalo. To se píše tady v těch dalších verších nebo i ve 38. kapitole Exodu, 25. verš: „*Stříbra pak od těch, jenž náležejí ku počtu shromáždění, sto centnéřů, a tisíc sedm set sedmdesáte pět lotů*

podlé váhy svatyně. Půl lotu z každé hlavy podlé váhy svatyně, ode všech jdoucích v počet od dvadcíti let výše, jichž bylo šestkrát sto tisíc, tři tisíce pět set a padesáte. A bylo sto centněřů stříbra k slévání podstavků svatyně a podstavků opony; sto podstavků ze sta centněřů, centněř do podstavku.“ Tady se z toho dá také vypočítat, že centněř do podstavku je zhruba 50 kilogramů. Takže sebrali tohle všechno stříbro, a bylo toho mimochodem asi necelých 5 tun. Pět tun stříbra.

Takže tou myšlenkou je, že je ohavností započítávat někoho jako křesťana jinak, než že byl vykoupen za stříbro. Pokud nedošlo k tomu vykoupení jednotlivce. Některé oběti byly za rodinu. Tahle ne. Byly některé oběti, které byly za izraelský kmen. Za těch dvanáct kmenů. Tahle ne. Některé byly podle toho, jak jste bohatí, dávali jste desátky, desátý díl. To znamená, že bohatší dávají větší peníze, chudí dávají malé peníze. Holubičku nebo něco takového. Tohle ne. Je mi jedno, jestli jsi profesor nebo bezdomovec, jestli máš 21 let nebo 70 let, jestli jsi milionář nebo nemáš práci, muž nebo žena. Rozumějme tomu v našem kontextu. Nezáleží, jestli jsi z národa takového nebo makového, jestli jsi z věřící nebo nevěřící rodiny. Každý se musí znovu narodit. Je mi jedno, jestli jsi dítě apoštola Pavla nebo jestli jsi muslim, dítě muslimů nebo komunistů, každý musí prožít znovuzrození. Nechci teď tu myšlenku rozvádět, řeknu to stručně.

Jsou tři použité kovy ve stánku. Bronz jako soud, nebudeme teď rozebírat bronzového hada. Prožít si vinu, z toho vychází vykoupení, a to nás vede ke zlatu, k Božímu charakteru. Ale to je na jiné kázání a taky jsme ho už říkali víckrát. Mluvím teď o tom, že každý z nás si musí prožít vykoupení. Ale není to vykoupení toho typu, že jste se přihlásili ke Kristu na základě nějakého intelektuálního nebo jiného rozhodnutí, že patříte do církve. Vykoupení je to, že přijímáte vinu. Že jste vinni. Mohli bychom jít do Římanům atd. Každý zhřešil. To znamená, jestli si prožijete to, že jste zhřešili a že důsledkem hříchu je smrt. Že není žádná jiná cesta, než aby za vás Kristus zaplatil. Ta oběť nejde vynechat, někdo ji musí zaplatit, a vykoupení je, že zaplatí stříbro za svoji duši. Proto se v Exodu 30,11 psalo, že přinesli stříbro za svoji duši. Rozumíte tomu?

Bůh říká: „Je ohavnost sčítat lid a počítat tam kohokoli, kdo sám z vlastního rozhodnutí nepřijal to, že je hříšný a že je vykoupen Kristem, kdo nepřijal oběť vykoupení. Teprve tehdy smí být sečten lid. Je zvláštní, jak na tom Bůh trvá, jak to vidí jako důležité, aby nebyla kázána nebo činěna jiná věc, která by mohla naznačit, že můžete být součástí lidu Izraele bez toho, že byste byli vykoupeni. Jakákoli doktrína. Věřím tomu, bratří, že nejhorší doktrína, která existuje, je o tom, že nemusíte být zno-

vuzrozeni a jdete do nebe. To je něco, co je Bohu ohavností, protože to zrušilo pro lidi spasení a obrácení. Jestli máte chybu tady nebo onde, jestli věříte ve vytržení nebo nemáte jasno ve křtu, nebo zpíváte písničku trošku jinak, než byste měli, nebo já nevím co dalšího, to není dobře a chce to napravovat a vyučovat a vyučovat. Ale ta největší ohavnost je, když dopustíme, aby církev kázala, že se stáváte součástí církve tím, že se do ní pokřtíte, přihlásíte, děláte dobré skutky nebo cokoli dalšího. Nic z toho neplatí. Platí pouze to, že jsme vykoupeni.

O tom vykoupení musíte vědět vy. Nechci teď mluvit o patce, ale deska stojí na dvou nohách. Víme, že je tam svědectví dvou, že tam je Duch a Slovo. Jinými slovy, velmi stručně, každý stojíte na těch dvou nohách. Každý si své „zasazení“ musí vyřešit, já vám to nemůžu dát. Nemůžu vám to dát. Bůh vlastně říká, že musíte být zasazeni do vykoupení Duchem, to znamená, že jste to prožili, že máte svědectví v Duchu, a zároveň Slovem, že se opíráte o Boží slovo, co Boží slovo říká o vašem vykoupení. Aby deska byla stabilní, abyste byli stabilní ve své víře, naději, spasení, tak potřebujete být zakořeněni do tohoto vykoupení, do oběti Kristovy.

Chci říct, že nefunguje vaše spasení pro někoho jiného. Nemůžete být spaseni, obráceni za někoho jiného, ani za svoje děti, ani za svoje příbuzné, za nikoho. Potřebujete vykoupení a musíte v něm stát svými nohama každý sám za sebe. Nemůžu v něm stát za svoje blízké, za své rodiče, za někoho dalšího. To je strašně důležité. A proč je to strašně důležité? Protože to říkám já? Ne. Protože ve chvíli, kdy David udělal chybu a sečetl lid, tak přišla rána a Hospodin se hněval. To nebyla legrace. To nebylo tak, že to Bůh řekl, David sečetl lid v Izraeli a bylo to v klidu. V žádném případě ne.

Na vteřinku ještě odbočím. Nevím, jestli u vás, ale u nás teď sledujeme Chosen. Chosen je seriál, moc hezky natočený. Řekněte mi nějaký verš, který vás napadne, nebo kousek verše, který by mohl charakterizovat tu první sérii. Verš, který tam silně zazní.

„Izaiáš.“

O tom
vykoupení
musíte vědět
vy. Nechci teď
mluvit o patce,
ale deska stojí
na dvou
nohách. Víme,
že je tam
svědectví dvou,
že tam je Duch
a Slovo.

Výborně. Kde v Izaiáši?

„Můj jsi ty, já jsem tě vykoupil.“

O tom to je, je to Izaiáš 43,1. V tom filmu je to tak, že Marie se modlí a Ježíš přichází, zná ten verš a začne jí ho citovat. Když se Marie potom baví s Nikodémem, tak říká: „On mi řekl...“ Závěr verše je ten klíč, zpráva pro ni. A to je: „Jsi moje.“ Říká to zástupně za Boha. Přečtu to anglicky, vypsals jsem si to anglicky, když jsem nad tím přemýšlel, i nad tím filmem, nad tou silou, která v tom je. Tam je to vykoupení. Když si to pustíte a prožijete to, pochopíte, že jí nebylo pomoci. Ani zákonem. Ničím jiným než vykoupením Krista jí nebylo pomoci. A teď přichází Kristus do jejího života a cituje ten verš: „*But now, thus saith the*

Každá deska
stojí ve vlastní
patce. Každá
deska má svoji
vlastní
zkušenost.

LORD that created thee, O Jacob, and he that formed thee, O Israel, Fear not: for I have redeemed thee, I have called thee by thy name; thou art mine.“ Přece jenom to v tom Izaiáši přečtu česky. Víte, to je věc, kterou nelze předat. To je něco, co si musíte prožít. Můžete být v nějaké rodině, ale musíte si to prožít každý za sebe. „*Ale nyní takto praví Hospodin stvořitel tvůj, ó Jákobe, a učinitel tvůj, ó Izraeli: Neboj se, nebo vykoupil jsem tě, a povolal jsem tě jménem tvým. Můj jsi ty.*“

Každá deska stojí ve vlastní patce. To není nějaká betonová zálivka, že v tom stojíme všichni. Je to o tom, že každá deska má svoji vlastní zkušenost, má tenhle verš prožitý ve své intimní chvílce. To není o mojí ženě, o rodičích, o lidech okolo, ani o vás. Neberte to zle. To je něco, co si potřebuji prožít, a potřebuji slyšet, jak Bůh říká: „Můj jsi ty.“

Mluví se zde o jménu, tak tam dosadím jméno, promiňte, dosadím svoje a udělejte to samé každý za sebe. „*Ale nyní takto praví Hospodin stvořitel tvůj, ó Martine, a učinitel tvůj, ó Martine, neboj se, nebo vykoupil jsem tě, a povolal jsem tě jménem tvým. Můj jsi ty.*“ Já jsem znal tvoje jméno, tvůj charakter, vím, jaký jsi, já jsem tě povolal. Víte, co se pak v tom filmu stalo? Možná moc prozrazuji, tak si to pak doprohlédněte. Tvůrci toho filmu spoustu věcí pochopili a zdůraznili je. Marie Magdaléna vychází z hospody úplně bez naděje a Ježíš jde za ní. V tom filmu jí bylo dáno jiné jméno, protože tím chtěli něco říct. Všichni ji tam znali pod jménem Lilith. Potká se s Kristem, ona ještě netuší, kdo to je, jenom na něj kouká, vnímá, že je nějaký jiný. Odchází z hospody, Ježíš jde za ní. Ona neví, co po ní chce, možná se Ho trochu bojí a On na

ni zavolá: „Marie! Marie z Magdaly!“ Ještě má pohár alkoholu v ruce a teď jí spadne. Nevím, jestli jste tu symboliku v tom filmu pochopili v ten moment, jak je to emotivně silné, proto tady trochu zápasím s emocemi. Je to strašně silný moment, kdy Ježíš ten verš, který dobře znala, podtrhnul a zavolal ji ze jména. Já tě znám jménem. Já vím, jaká jsi. Já vím, že jsi hříšnice, já znám tvůj život, nemusíš mi skrývat a předstírat nějaké jméno, nemusíš se balit do nějakého kontextu, já vím, jaká jsi. Já vím, jaká jsi. Já tě znám, já vím, co děláš po nocích. Já vím, co děláš. Ona žila ve vykřičené čtvrti, jak by se dneska řeklo. Já vím, co děláš v noci. Já vím, co ti běhá v hlavě. Já vím, co za život jsi zažila. A já přicházím a já tě povolávám jménem. Jsi moje.

To je myšlenka vykoupení. Pokud tohle nemáte, každý jeden z vás, tak nestojíte pevně a jste zviklatelní. Vykoupení je jedna ze základních zpráv, která je ve stánku a ve svatyni, protože předtím k němu pouze vzhlížíme.

Když se na stánek podíváme zvenku, ty patky jsou bronzové. Stojíte v soudu, a pouze když se podíváte nahoru, tak na sloupech byly stříbrné hlavice, stříbrné čepičky, které vám říkají: Podívej se nahoru a uzříš vykoupení. Teprve když vejdete do stánku, tak v tu chvíli přichází vykoupení. Stojíte ve stříbrných patkách, jste vykoupení a máte svědectví: „Jsi můj.“ Mimochodem, je ještě jeden verš v Písni písní ve 2. kapitole, který má takové vyznání. Je to verš 16: „*Milý můj jest můj, a já jeho, jenž pase mezi lilium.*“ Píseň písní mluví pochopitelně o Kristu a o církvi. Ale teď to berme osobně. Mluví o mně a o Kristu. O milostném příběhu, kdy já jako žena přijímám Krista jako muže, přijímám to přikrytí a spolu s tím veršem říkám: „*Milý můj jest můj.*“

Víte, Kristus, a teď mě nepochopíte špatně, On je náš. On je náš a On je taky můj. On má nás, ale On má taky mě. Rozumíte mi? Kristus má ten rozměr, že je náš Kristus, že je náš Pán. Ale tady ten rozměr je, že je taky můj. To je můj Ježíš. To je milý můj, se kterým trávím svůj intimní čas, jdu se s Ním projít, povídáme si, můžu se Mu vyplakat, můžou mě trápit věci, můžu jít za Ním.

Víte, kdybyste do mě viděli, nevím, jestli byste mi odpustili. Kdybyste mě znali tak, jako mě zná Bůh, celý můj odhalený život, všechny moje zákoutí, myšlenky, všechno moje přemýšlení... Jako tu Máří Magdalénu – kdyby ji lidi viděli se vším všudy, dokázali by jí farizeové odpustit? Dokázali by ji vykoupit, zemřeli by za ni? Ne. Oni by ji odmítli, pohrdli by jí. Tak jako mě a já se obávám, bratří, že na tom jsme všichni podobně bídne. Tady přichází On a říká: „Já tě vykoupím, ať jsi v jakékoli situaci, v jakémkoli stavu. Můžeš mi to říct, já ti rozumím,

já tě vykoupím a můžete potom vyznat na základě této zkušenosti: „Milý můj jest můj a já Jeho.““

A tak možná největší část toho, co chci říct je: Ujistěte se, že jste do tohoto zakořenění oběma nohama, i Duchem, i Slovem, že jste zakořenění do stříbra, do vykoupení a do svědectví, že jste Jeho. Necht' i vám upadne ta sklenice, když vás někdo zavolá jménem a odhalí, kým jste, a začne citovat ten verš: „Jsi můj.“

Vnímáme důležitost toho stříbra, vnímáme potřebu vykoupení každého jednotlivce, je to jádro evangelia. To je jádro evangelia, ta nutnost se znovu narodit, musíš prožít soud, ten bronz, a musíš přijmout vykoupení, tu oběť, kterou udělal Kristus. Není nic, čím se to dá nahradit. Žádným náboženským úkonem, žádnou svatostí, ničím takovým, že byste si to odpracovali, ale musíte mít ten vztah: „You are mine and I am His.“ „Já jsem svého milého.“

Když David sečetl lid izraelský, co se stalo? Jsme v 2. Samuelově ve 24. kapitole. Co se stalo, povězte mi.

„Bůh mu dal na výběr ze tří trestů.“

Tak. Bůh mu dal na výběr ze tří trestů. To znamená, že přišel trest. Víte, i Joáb, který byl generál, a David měl být ten duchovní, tak když přišel David s myšlenkou: sečteme lid, Joáb říká: „Ať ti Bůh přidá lid, ale co děláš? Vždyť víš, že to je špatně.“ Ale David naléhal jako král, protože najednou zapomněl na Hospodina. Zapomněl na to, jak to má být správně, na svůj vztah, a začal najednou být králem, měl pocit, že sečte lid, kolik nás je, a vynechal tuhle zkušenost. Mimochodem David to věděl. Protože když sečetl lid a přijel Joáb a řekl mu číslo, kolik jich je, tak to dopadlo těžce na Davida. Hnulo se mu svědomí, protože David byl citlivý na Božího ducha, a říkal si: A jáje, co jsem to provedl. To byla jedna věc, a pak přišel prorok za Davidem a říkal mu: „Davide, Davide, cos to provedl?“ Teď si vyber jednu z těch tří ran.

O čem se bavíme? Pořád o tom příběhu sčítání, rozumíte? Exodus 38. Exodus 30 a tento příběh dejte dohromady. Nesmíš sčítat lid. David sečetl lid. Proč se Hospodin hněval? Nezaplatili stříbro. To je jediná legitimní cesta, jak se sčítá lid. David nezaplatil stříbro. Pořád se bavíme o tom samém. Pořád je tady princip vykoupení. David řekl: „Ne, nedávej mě v ruku člověka, ať jsem v ruce Hospodinově. A tak vyšel anděl zhoubce, který kosil lidi v Jeruzalémě, desetitisíce lidí zemřely. Kde se zastavil ten anděl?

„Na humnu Aravny Jebuzejského.“

Aha! Takže anděl se zastavil na humnu Aravny Jebuzejského a Hospodin řekl takovou tu památnou větu ve smyslu: „A dost, to stačí.“ To stačí. Zželelo se Hospodinu a řekl: „Dost, to stačí.“ Ten trest už je dostatečný. Proč zrovna na hoře Moria, na tom humnu? Co víte o hoře Moria?

„Tam Abraham obětoval Izáka.“

Přesně tak, Genesis 22. Bůh posílá Abrahama a říká: „Odejdi na horu Moria a tam obětuj Izáka.“ Ten příběh znáte. Ale proč se tady bavíme o vykoupení? Co má společného obětování Izáka s vykoupením? Zástupná oběť neboli... Čeho zástupná oběť? Kdo zastoupil koho? No ten kozlík. O tom je ten příběh a tady se to stalo. Jinými slovy, představte si, že škrtnete čas a ty události existují najednou. To znamená, zkuste teď jít myšlenkově se mnou. Jde anděl a najednou tam uvidí Izáka a Abrahama. Rozumíte mi, co chci říct? To je to místo, kudy anděl jde, a Hospodin jako kdyby si najednou vzpomněl. Ne, že by Hospodin zapomněl a pak si musel vzpomenout, ale On nám ukazuje a naznačuje princip, abychom to pochopili, abychom my si o tom mohli povídat, jak anděl jde a najednou říká: „Tady je ta zástupná oběť.“

Znáte pojem Jehovah Jireh? Co znamená? Hospodin zaopatří, výborně. Hospodin zaopatří. A tady to je. Ve 22. kapitole Genesis se o tom píše: „A on mu řekl: Hospodin zaopatří.“ Že zaopatřil tu zástupnou oběť za Izáka. A myslím, že je z toho v Izraeli dodneška rčení, alespoň tak se to píše v Genesis: „Na hoře Hospodinově Bůh zaopatří.“ Něco jako kdybychom řekli: „Neboj se, Bůh se postará“, tak je to tady: Hospodin zaopatří – Jehovah Jireh. Bůh dá ve svůj čas, Bůh dá tu oběť. Bůh dá zástupnou oběť. To znamená, že tady jako by Hospodin říká: „Davide, ty jsi sečetl lidi bez oběti.“ Teď hubí, hubí, hubí a najednou přijde na místo té oběti a říká: „Podívej, oběť!“ Zástupná oběť. Kristus zemřel, to je to vykoupení. Amen? Tady vlastně vidíme, jak Bohu záleží na myšlence vykoupení Krista a zástupné oběti. Jádro naší doktríny je vykoupení Kristem a to, že říká: „Já vás musím potrestat, ale já jsem obětoval svého syna, který místo vás zemřel, a v tom jste vykoupení – You are mine. Povolal jsem tě jménem tvým, jsi můj.“

Mimochodem, to asi víte, že stánek má stříbrné patky, je to tak? Šalamounův chrám je vlastně větší reprezentace téhož. Všech stejných principů. Kde jsou stříbrné patky v Šalamounově chrámu? Pojdme do 2. Paralipomenon 3,1. Podíváme se na základ, na kterém stojí Šalamounův chrám. „*I začal stavěti Šalamoun domu Hospodinova v Jeruzalémě na hoře Moria, kteráž byla ukázána Davidovi otci jeho, na místě, kteréž byl připravil David, na humně Ornana Jebuzejského.*“ Jinými slovy, ta

země, ta půda je půda toho vykoupení. Jestli se nemýlím, tak David to pole koupil. Za co ho koupil? Za 50 šekelů stříbra. On to pole vykoupil a záměrně ho vykoupil za 50 šekelů stříbra, to reprezentuje zase sto. To je sto lidí. Když si uvědomíte, že každý člověk byl půl šekelu, tak to je 100 lidí. Co vám říká stovka ohledně stříbra nebo patek nebo něčeho takového? Kolik bylo těch patek?

Ujistěte se, že máte svůj vlastní, osobní vztah s Kristem, že jste vykoupeni, že jste znovuzrozeni, že vás povolal jménem, vás osobně.

„Sto.“

Správně. Nevím, jestli to dáme z hlavy dohromady. Kolik bylo desek na jedné straně? Dvacet, že? Na druhé straně dvacet. To je čtyřicet, krát dvě je osmdesát, vzadu je šest desek krát dvě, to je devadesát dva, pak jsou tam rohové, takže devadesát šest, a pak jsou tam ještě čtyři ve vstupu na závěsy uprostřed. A to jsou další čtyři. Takže to je sto. Ve vchodu jsou mimochodem bronzové patky, tam nejsou stříbrné. Jinými slovy, abych to zkrátil, tak patek je sto. Takže stovka je číslo, které by se dalo dokazovat i mnoha jinými způsoby, i to stříbro a spousta jiných věcí. Těch patek tedy bylo sto. A David vykoupil pole Aravny Jebuzejského za padesát šekelů, což reprezentuje sto lidí. Takže ta stovka je tady znova. Aravna mu pole nabízel zdarma a David to odmítnul.

Druhá Samuelova 24,21: *„I řekl Aravna: Proč přišel pán můj král k služebníkovi svému? Odpověděl David: Abych koupil od tebe humno toto, na němž bych vzdělal oltář Hospodinu, aby přestala rána tato v lidu. Opět řekl Aravna Davidovi: Nechť vezme a obětuje pán můj král, což se mu za dobré vidí. Aj, teď volové k oběti zápalné, a smyky vozové i přípravy volů na drva. Všecky ty věci dával králík Aravna (on byl jako malý král) králi. Řekl ještě Aravna králi: Hospodin Bůh tvůj zalibiž tě sobě. Řekl pak král Aravnovi: Nikoli, ale raději koupím od tebe, a zaplatím, aniž budu obětovati Hospodinu bohu svému oběti zápalné darem dané. A tak koupil David humno a voly za padesáte lotů stříbra.“* David nemohl tu oběť přijmout a obětovat Hospodinu něco, co ho nic nestálo. To znamená, že on za to zaplatil. Znova je tam stříbro a znova je pro sto lidí, což reprezentuje sto patek.

To je asi to, co jsem chtěl říct. Tou myšlenkou jsou slova z Izaiáše 43,1: *„...povolal jsem tě jménem tvým. Můj jsi ty.“* Ověřte si, že pevně stojíte oběma nohama, Duchem i Slovem, zakořeněni ve vykoupení,

abyste ve svém životě byli stabilní. Ujistěte se, že máte svůj vlastní, osobní vztah s Kristem, že jste vykoupeni, že jste znovuzrozeni, že vás povolal jménem, vás osobně, konkrétně každého jednoho z vás. A pochopte, že nemůžete udělat nic pro ty ostatní okolo. Neprospěje dát jim svoji krev, nefunguje nic jiného, než je přivést ke stejnému svědectví, ke stejné zkušenosti, že si prožijí svoje vlastní vykoupění. I kdyby rodiče odpadli, oni půjdou dál.

Pojďme ještě do Efezským, hned na začátku v první kapitole verš 7: *„V němž (v Kristu) máme vykoupění skrze krev jeho, totiž odpuštění hříchů, podle bohatství milosti jeho.“* V NĚm máme vykoupění skrze krev Jeho, neboli smrt. Zástupně za nás podstoupil soud, a tak pro nás vydobyl totiž odpuštění hříchů, podle bohatství milosti Jeho.

A tak vám přeji, bratří moji milí, abyste stáli pevně v tom stříbře, zakořenění v jistotě svého vykoupění, v přijetí oběti. Abyste žili v odpuštění hříchů, protože pokud jste přijali Krista, tak to znamená, že vás povolal ze jména, že ví, jaké máte jméno. Nepovolal vás omylem nebo z neznalosti, povolal vás navzdory tomu, jací jste. Obětoval svého Syna, protože Bůh vám nemohl jen tak odpustit, to nejde. Nemohl to pominout a říct: „To je dobré.“ Ale poslal svého Syna, aby za vás zaplatil a naplnil princip trestu za hřích, protože odplatou hříchu je smrt. To jinak nejde. Ale tu smrt za vás vzal Kristus na kříži. A to je to, co zajistí naši stabilitu, abychom v životě, ať nás potká cokoli, věděli, že jsme vykoupeni. Abychom věděli, že jsme vykoupeni krví, a když na nás bude kdokoli žalovat, abychom řekli: „Ano, ta žaloba je správně, ten rozsudek je správně, ale bylo za mě zapláceno.“

To jsem měl na srdci pro vás dnešního dne. Bůh vám požehnej.